

Nes mes geri žmonės

Mano vardas Juga Mišiuginas. Aš — geras žmogus. Gal kam atrodo, kad tai nesąmonė, bet taip yra. Paskui pasakysiu kodėl.

Kartais ryte aš atsikeliu anksčiau už kitus. Teisingiau, antras iš visos šeimos, nes katinas paprastai jau būna atsikėlęs. Katino vardas Bestija, o mano Mišiuginas. Jau sakiau... Kiti šeimos nariai irgi vardus turi, bet esmės tai nekeičia.

Vadinasi, aš atsikeliu antras ir slampinėju po namus kaip dūšia be vietos*. O katinas trinasi man į kojas. Todėl, kad aš — geras žmogus. Blogam žmogui katinas į kojas nesitrina, katinas jaučia, kas yra kas, blogas žmogus gali jį nusvirti kaip kokį futbolą, blogam žmogui į kojas nepasitrinsi, o geras žmogus kenčia dantis sukandęs ir nesispardo. Gal kitą kartą ir norėtų, bet prisimena, kad yra geras, tai tik paklausia to katino meiliai: „Na ko tu dabar, ko tu čia dabar, aš pats dar neėdęs ir tik vakar palakęs, palauk, atsikels Balandėlė, ir abiem pasirūpins, abiem ką nors duos...“

* „Dūšia be vietos“ yra frazeologizmas ir į norminę kalbą netaisytinas.

Atsikelia Balandėlė... Katinas, mano pamokytas, iš visos širdies puola trintis Balandėlei į kojas, nes ji — labai geras žmogus. Negi Bestija būtų toks asilas, kad trintųsi į blogo žmogaus kojas? Gyvulys jaučia...

„Nieko tau nedavė tas beširdis, — sako katinui Balandėlė, — palauk, angelėli, tuoj aš tau šviežią „Whiskas“ prakirpsiu. O gal nori „Kitekat“?

Nesakau tam katinui, kad tas „šviežias“ iš tikrųjų konservuotas, nenoriu gadinti trišalių santykių.

Kai katinas paėda, jis toks patenkintas, kad net baisu žiūrėti. Laižosi, prausiasi, pro langą varnas gaudo, į mus, gerus žmones, daugiau dėmesio nekreipia. Tikiuosi, nieko blogo tai nesako nei apie mus, nei apie jį. Tiesiog — emociinė pauzė.

Iš savo kambario gražiai susivėlus, žiovaudama ir rąžydama išlenda Neklaužada. Šeštadienis — leido sau pamiegoti. Katinas šoka nuo palangės ir taip meiliai ima trintis Neklaužadai į kojas, kad net pavydas ima. Nors tai negražu — pavydėti meilės... Be to, kaipgi Bestija nesitrins jai į kojas, jeigu Neklaužada — geras žmogus. Mūsų Bestija — tai kaip lakmuso popierėlis: kai tik žmogus geras, tai trinasi ir trinasi, gali ir tave nutrinti, ir pats plikai nusitrinti. Su tokiu katinu būrimo saloną galėtum atidaryti. Tik kad laiko trūksta...

Tai taip ir gyvenam — visi keturi geri geri, kaip pasakoj. Tik jau vakarop kitą kartą kad imam bartis, tai net stogas kilnojasi. Paprastai drioksteli kaip perkūnas iš giedro dangaus. Ir dažniausiai dėl kokio šūdniekio nereikšmingo. Atvirai šnekant, kiekgi galima kentėti...

Katinas tada neša muilą šalip kaip nuplikytas. Paprastai neria po lova. O mes išsakom vienas kitam, ką apie kits kitą galvojam, kuri laiką dar padūsuojam, pašniokštuojam, akimis į šalis pabaltakiuojam, nuleidžiam garą. Paskui apsikabinam visi, išsibučiuojam, Bestija išlenda iš palovio ir pradeda meiliai trintis mums į kojas. Spėk — kodėl?